

David Baldacci

Rechteloos

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

•1•

Oliver Stone telde de seconden, iets wat altijd een kalmerende uitwerking op hem had. En kalmte had hij nodig. Hij zou die avond iemand ontmoeten. Iemand die erg belangrijk was. En Stone wist niet hoe het zou gaan. Eén ding wist hij zeker. Hij zou niet vluchten. Hij had genoeg van vluchten.

Stone was net teruggekomen uit Divine, Virginia, waar Abby Riker woonde, een vrouw die hij had leren kennen. Abby was de eerste vrouw geweest voor wie Stone iets voelde sinds hij dertig jaar eerder zijn vrouw had verloren. Hoewel ze duidelijk gek op elkaar waren, wilde Abby niet uit Divine weg en kon Stone daar niet wonen. Hoe het ook zij, in feite hoorde hij hier in Washington thuis, ondanks alle ellende die deze stad hem had bezorgd.

De ellende zou zelfs nog erger kunnen worden. Het bericht dat hij een uur na thuiskomst had ontvangen, was duidelijk genoeg geweest. Ze zouden hem om middernacht komen halen. Er was geen discussie mogelijk; er werd niet onderhandeld; een compromis was uitgesloten. Degenen die aan de andere kant stonden, dicteerden altijd de condities.

Even later hield hij op met tellen. Autobanden vraten het grind weg voor de ingang van de begraafplaats Mount Zion. Dat was een historische maar nederige begraafplaats voor Afro-Amerikanen die een vooraanstaande positie hadden verworven door te vechten voor dingen die blanken altijd voor vanzelfsprekend hadden aangenomen, bijvoorbeeld waar je mocht eten en slapen, in welke bussen je mocht zitten en waar je gebruik mocht maken van het toilet. Stone had de ironie dat Mount Zion zich hoog boven het chique Georgetown verhief, altijd kunnen waarderen. Nog niet zo lang geleden hadden de rijke mensen hier hun donkere broeders alleen in hun nabijheid getolereerd als ze een gesteven dienstmeisjespakje droegen of drankjes en hapjes serveerden en daarbij hun onderdanige blik op de glanzende vloer gericht hielden.

Autoportieren gingen open en dicht. Stone telde drie klappen van metaal tegen metaal. Een trio dus. Mannen. Hij dacht niet dat ze een vrouw voor zoiets zouden sturen, al was dat misschien alleen maar het vooroordeel van zijn generatie. Ze zouden Glocks of Sigs hebben, of misschien speciaal voor hen vervaardigde wapens; dat hing ervan af wie ze hadden gestuurd om het te doen. In elk geval zouden de wapens dodelijke munitie bevatten en zouden ze in holsters onder de jasjes van hun mooie pakken zitten. Hier in het schilderachtige Georgetown, waar invloedrijke mensen woonden, hoefde je niet te verwachten dat er in het zwart geklede commando's aan touwen vanaf de landingsgestellen van

snelle helikopters kwamen afdalen. Hij zou in alle stilte worden weggehaald, zonder dat een belangrijk persoon in zijn slaap werd gestoord.

Ze klopten aan.

Beleefd.

Hij deed open.

Om respect te tonen.

Deze mensen koesterden geen persoonlijke wrok tegen hem. Ze wisten misschien niet eens wie hij was. Het was werk. Hij had het zelf ook gedaan. Al had hij nooit van tevoren aangeklopt. Het verrassingseffect, en dan een trekker die in een fractie van een seconde werd overgehaald: dat was zijn werkwijze geweest.

Gewoon werk.

Tenminste, dat dacht ik, omdat ik niet de moed had om de waarheid onder ogen te zien.

Als militair had Stone er nooit moeite mee gehad het leven te beëindigen van iemand die een eind aan dat van hem probeerde te maken. Oorlog was de efficiëntste vorm van darwinisme, en de regels waren dan ook heel nuchter, met 'doden of gedood worden' als voornaamste. Maar wat hij had gedaan nadat hij uit het leger was gegaan, was anders in die zin dat hij machthebbers nooit meer vertrouwde.

Hij stond in de deuropening, omlijst door het licht achter hem. Als hij aan de andere kant had gestaan, zou hij op dit moment hebben geschoten. Snel, zuiver, zonder het risico dat je misschoot. Hij gaf hun alle gelegenheid.

Ze grepen die kans niet aan. Ze zouden hem niet doden.

Het waren trouwens vier mannen. Het zat Stone een beetje dwars dat zijn waarneming niet correct was geweest.

De leider van het stel was slank en 1,75 meter lang. Hij had kort haar en een scherpe blik in zijn ogen die alles in zich opnamen en niets prijsgaven. Hij wees naar de auto die bij de poort geparkeerd stond, een zwarte Escalade. Ooit zouden ze voor Stone een peloton trefzekere moordenaars hebben gestuurd, die over land en zee en door de lucht naar hem toe zouden zijn gekomen. Blijkbaar was die tijd voorbij. Vier mannen in pak in een zware Cadillac: dat was genoeg. Er werd geen onnodig woord gezegd. Hij werd vakkundig gefouilleerd en naar de auto geleid. Ze zetten hem midden op de achterbank, met een man aan weerskanten van hem. Hij voelde hun gespierde armen tegen zich aan. Ze waren gespannen. Ze zouden elke poging van Stone om bij hun wapens te komen onmiddellijk blokkeren. Stone was niet van plan zo'n poging te doen. Omdat het vier tegen één was, zou hij dat gevecht zonder enige twijfel verliezen. Hij zou een zwarte tatoeage op zijn voorhoofd krijgen, een derde oog als gevolg van een fatale misrekening. Tientallen jaren geleden zou de kans heel groot zijn

geweest dat vier nog betere mannen dood zouden achterblijven terwijl hij ongeschonden wegliep, op weg naar een volgend gevecht. Maar die tijd lag ver in het verleden.

‘Waarheen?’ vroeg hij. Hij had geen reactie verwacht en zou die ook niet krijgen.

Even later stond hij in zijn eentje voor een gebouw dat bijna elke Amerikaan zou herkennen. Hij stond daar niet lang. Er kwamen nog meer mannen, beter en hoger in rang dan degenen die hem daar hadden afgezet. Hij bevond zich nu bij het centrum van de macht. Het personeel werd bekwaamer naarmate je dichterbij het centrum kwam. Ze leidden hem door een gang. Een gang met veel deuren die allemaal dicht waren en dat kwam niet alleen door het late uur. Dit gebouw sliep eigenlijk nooit.

De deur ging open en dicht. Stone was weer alleen, maar dat bleef hij niet lang. In een ander deel van de kamer ging een deur open, en de man kwam binnen. Hij keek Stone niet aan, maar nodigde hem met een gebaar uit te gaan zitten. Stone ging zitten.

De man ging achter zijn bureau zitten.

Stone was hier een onofficiële bezoeker. Normaal gesproken werd iedereen geregistreerd die hier kwam, maar vannacht niet. Hij niet. De man was informeel gekleed: katoenen broek, een van boven losgeknoopt overhemd, instapschoenen. Hij schoof een bril op zijn neus en sorteerde wat papieren op zijn bureau. Naast hem brandde één lamp. Stone bestudeerde hem. De man zag er alert en vastbesloten uit. Dat moest ook wel, anders kon je je hier niet staande houden en je eigen werkwijze hanteren in de moeilijkste baan van de wereld.

Hij legde de papieren neer en schoof de bril op zijn gerimpelde voorhoofd.

‘We hebben een probleem,’ zei James Brennan, president van de Verenigde Staten. ‘En we hebben je hulp nodig.’

•2•

Stone was enigszins verbaasd, maar liet dat niet blijken. In dit soort situaties was het nooit goed om verbazing te tonen. ‘Een probleem waarmee?’

‘De Russen.’

‘Oké.’ Dat is niets nieuws, dacht Stone. We hebben vaak problemen met de Russen.

De president ging verder. ‘Je bent daar geweest.’ Het was geen vraag.

‘Vaak genoeg.’

‘Je spreekt de taal.’ Ook dat was geen vraag, en dus zei Stone er niets op. ‘Je kent hun tactieken.’

‘Vroeger kende ik ze. Dat is lang geleden.’

Brennan glimlachte grimmig. ‘Het is blijkbaar net als met kleren en kapsels: als je maar lang genoeg wacht, komt alles weer in de mode. Dat geldt ook voor spionagetechnieken.’

De president leunde achterover en legde zijn voeten op het Resolute Desk, dat Amerika tegen het eind van de negentiende eeuw cadeau had gekregen van de Engelse koningin Victoria. Rutherford B. Hayes was de eerste president geweest die er gebruik van maakte, en Brennan de meest recente.

‘De Russen hebben een web van verschillende groepen spionnen die zich in ons land hebben ingegraven. De FBI heeft een stel van die groepen opgerold, is in andere geïnfiltrerd, maar er zijn er nog meer waarover we geen informatie hebben.’

‘Landen bespioneren elkaar altijd,’ zei Stone. ‘Het zou me enorm verbazen als wij geen inlichtingenoperaties in Rusland hadden.’

‘Daar gaat het nu niet om.’

‘Oké,’ zei Stone, die overigens vond dat het daar wél om ging.

‘De Russische kartels beheersen alle grote kanalen voor drugsdistributie op het oostelijk halfrond. Daar zijn gigantische bedragen mee gemoeid.’

Stone knikte. Dat wist hij.

‘Nou, tegenwoordig beheersen ze de drugsdistributie ook op het westelijk halfrond.’

Dat wist Stone niet. ‘Ik begreep alleen dat de Colombianen door de Mexicanen zijn verdrongen.’

Brennan knikte peinzend. Stone keek naar het vermoeide gezicht van de man en meende daarin de stapels briefings te zien die de president die dag zou hebben doorgenomen om zich grondig vertrouwd te maken met deze en nog tien an-

dere hoogst belangrijke zaken. Het presidentschap slokte elk grammetje energie en intellectuele nieuwsgierigheid op dat je voor die baan beschikbaar had. Brennan zei: 'Distributie is belangrijker dan productie. Daar zijn ze eindelijk achter gekomen. Je kunt het spul overal maken, maar het gaat erom dat je het bij de koper krijgt. En aan deze kant van de wereld zijn Amerikanen de kopers. Maar de Russen hebben de Mexicanen eruit geschopt, Stone. Met moord en doodslag, marteling en omkoperij hebben ze zich een weg naar de top gevochten, en nu beheersen ze minstens negentig procent van de handel. En dat is een groot probleem.'

'Ik heb gehoord dat Carlos Montoya...'

De president wees die opmerking met een geërgerd gebaar van de hand. 'Dat zeggen de kranten. Fox en CNN zenden het uit, de experts bijten zich erin vast, maar het is een feit dat Carlos Montoya heeft afgedaan. Hij was de ergste van het uitschot in Mexico. Hij heeft twee van zijn eigen broers vermoord om de leiding van het familiebedrijf te krijgen, en toch bleek hij geen partij voor de Russen te zijn. De informatie waarover we beschikken, wijst er trouwens op dat hij is vermoord. De Russen zijn zo meedogenloos als ieder ander in de drugswereld.'

'Oké,' zei Stone kalm.

'Toen we nog met de Mexicaanse kartels te maken hadden, was het allemaal nog beheersbaar. Natuurlijk was het niet ideaal, maar het raakte de nationale veiligheid niet. We konden ertegen vechten aan onze grenzen en in de grote steden, waar de kartels hun invloed vooral via bendes uitoefenden. Met de Russen ligt het anders.'

'U bedoelt dat de spionagegroepen en de drugskartels met elkaar in verbinding staan?'

Brennan keek Stone aan, misschien verrast omdat hij zo snel het verband had gelegd. 'Ja, dat is wat wij denken. We denken zelfs dat de Russische overheid en de drugskartels één geheel vormen.'

'Dat is een forse conclusie,' zei Stone.

'En ook de juiste, geloven wij. Illegale drugs zijn een van de belangrijkste exportproducten van Rusland. Ze maken het spul in de oude sovjetlaboratoria, vooral in de landen die op "stan" eindigen, en verspreiden het met allerlei middelen over de hele wereld. Ze kopen de mensen om die ze nodig hebben en vermoorden de mensen die zich niet laten omkopen. Er zijn enorme bedragen mee gemoeid. Honderden miljarden dollars. Zo enorm dat ook de overheid haar deel wil. En er komt nog meer bij kijken.'

'U bedoelt: hoe meer drugs ze aan Amerika verkopen, des te zwakker worden we als natie? Die drugs kosten ons dollars en hersencellen. Drugs leiden tot meer kleine en grote criminaliteit, onttrekken middelen aan onze economie en brengen een verschuiving van productieve naar niet-productieve terreinen teweeg.'

Opnieuw leek Brennan verrast door Stones soepel verwoorde inzicht. ‘Zo is het. En de Russen weten wat de gevolgen van verslaving zijn. Als er één volk is dat gek is op drugs en alcohol, dan zijn het de Russen. Maar nu hebben we lucht gekregen van een doelbewuste, intensieve poging van de Russen om Amerika zo ongeveer met drugs te overspoelen.’ De president leunde achterover. ‘En dan is er nog de voor de hand liggende complicerende factor.’

‘Ze zijn een kernmacht,’ zei Stone. ‘Ze hebben net zoveel kernkoppen als wij.’ De president knikte. ‘Ze willen weer aan de top komen. Misschien willen ze ons verdringen en de enige supermacht worden. Daar komt nog bij dat ze grote invloed hebben in het Midden-Oosten en Verre Oosten. Zelfs de Chinezen en Israëliërs zijn bang voor ze, al was het alleen maar omdat ze zo onvoorspelbaar zijn. De zaak raakt uit zijn evenwicht.’

‘Oké. Waarom ik?’

‘De Russen hebben hun oude tactieken weer opgepikt, Stone. Uit jouw tijd.’

‘Zo oud ben ik niet. Werken er geen spionnen uit mijn tijd meer voor de CIA?’

‘Nee, eigenlijk niet. Voor 11 september hebben ze een tijdlang geen nieuwe mensen aangenomen en veel oudere agenten hebben de dienst vrijwillig of onvrijwillig verlaten. Toen die vliegtuigen in die gebouwen vlogen, is de hele dienst overhoopgehaald en als gevolg daarvan bestaat driekwart van de CIA nu uit twintigers. Het enige wat die van Rusland weten, is dat ze daar goede wodka maken en dat het er koud is. Jij kent Rusland. Je spreekt de taal. Je kent de loopgraven van de spionage beter dan de meeste mensen die in de dure kantoren op het CIA-hoofdkantoor in Langley zitten.’ Hij zweeg even. ‘En we weten allemaal dat je over bijzondere vaardigheden beschikt. Vaardigheden die dit land je tegen hoge kosten heeft bijgebracht.’

Het schuldgevoel. Interessant.

‘Maar al mijn contacten daar zijn weg. Dood.’

‘Dat is juist een voordeel. Je gaat er met een schone lei naartoe. Je bent een onbekende factor.’

‘Hoe beginnen we?’

‘Jij moet er natuurlijk onofficieel naartoe. We geven je een training om je op de hoogte te brengen van de nieuwste ontwikkelingen. Ik denk dat je over een maand zo ver bent dat je het land uit kunt.’

‘Ga ik dan naar Rusland?’

‘Nee, naar Mexico en Latijns-Amerika. We willen je in de landen hebben waar de drugs doorheen gaan. Je zult het niet gemakkelijk hebben. En het is gevaarlijk. Dat hoeft ik je vast niet te vertellen.’ Hij zweeg even en keek naar Stones korte witte haar.

Stone wist precies waarom hij daarnaar keek. ‘Ik ben natuurlijk niet meer zo jong als vroeger.’

‘Dat zijn we geen van allen.’

Stone knikte. Hij was met zijn gedachten al bij het logische resultaat van dit alles. Eigenlijk had hij maar één vraag. ‘Waarom?’

‘Ik heb je al verteld waarom. In veel opzichten ben jij de beste die we hebben. En het probleem is heel reëel en wordt erger.’

‘Mag ik de rest horen?’

‘De rest waarvan?’

‘Waarom ik hier werkelijk ben.’

‘Ik begrijp het niet,’ zei de president geërgerd. ‘Ik dacht dat ik dat al duidelijk had gemaakt.’

‘De vorige keer dat ik hier was, heb ik u dingen verteld en op andere dingen gezinspeeld.’

De president reageerde daar niet op.

‘En toen werd me de *Medal of Honor* aangeboden.’

‘En die heb je geweigerd,’ zei de president op scherpe toon. ‘Voor zover ik weet, was dat een primeur.’

‘Als je iets niet verdient, moet je het afwijzen.’

‘Onzin. Met je daden op het slagveld had je hem ruimschoots verdiend.’

‘Ja, op het slagveld. Maar in het grotere geheel van de dingen verdiende ik hem niet. En als het om zo’n eer gaat, moeten alle dingen in overweging worden genomen. En dat is volgens mij de werkelijke reden waarom ik hier ben.’

Ze keken elkaar over het brede Resolute Desk aan. Aan zijn gezicht te zien begreep de president heel goed wat Stone met ‘alle dingen’ bedoelde. Een zekere Carter Gray. En een zekere Roger Simpson. Twee vooraanstaande Amerikanen. Twee vrienden van de president. En allebei dood. Dat was rechtstreeks het werk geweest van Oliver Stone. Die had een goede reden gehad om het te doen, maar evengoed had hij ze omgebracht. En daar was eigenlijk geen juridisch of zelfs moreel excuus voor. Al terwijl hij beide mannen doodschoot, had Stone dat geweten. *Toch hield dat me niet tegen, want als er ooit mensen verdienden dat ze werden omgebracht, dan waren het die twee.*

‘Je hebt mijn leven gered,’ begon Brennan ongemakkelijk.

‘En ik heb twee anderen van het leven beroofd.’

De president stond abrupt op en liep naar het raam. Stone sloeg hem aandachtig gade. Hij had het gezegd. Nu zou hij de andere man laten praten en zien hoe zijn gok uitpakte.

‘Gray wilde mij vermoorden.’

‘Ja, dat wilde hij.’

‘Daarom zat het feit dat jij hem hebt omgebracht me niet zo dwars als het anders zou hebben gedaan, om het maar eens bot te zeggen.’

‘Maar Simpson?’

De president keek hem aan. ‘Daar heb ik me in verdiept. Ik kan me voorstellen waarom je hem wilde doden. Maar niemand staat los van de maatschappij, Stone. En koelbloedige moord wordt in een beschaafde wereld niet geaccepteerd.’

‘Tenzij er toestemming voor is gegeven door de juiste instanties,’ merkte Stone op. ‘Door mensen die in de stoel hebben gezeten waarin u nu zit.’

Brennan wierp een blik op zijn bureaustoel en wendde toen zijn blik af. ‘Dit is een gevaarlijke missie, Stone. Je krijgt alle middelen die je nodig hebt om te slagen. Maar er zijn geen garanties.’

‘Er zijn nooit garanties.’

De president leunde weer achterover en legde zijn vingertoppen tegen elkaar, misschien als een soort schild tussen zichzelf en de andere man.

Toen Brennan niets zei, vroeg Stone: ‘Dit is mijn boetedoening, nietwaar?’

De president liet zijn handen zakken.

‘Dit is mijn boetedoening,’ zei Stone opnieuw. ‘In plaats van een proces dat niemand wil omdat er dan te veel dingen boven water komen die onaangenaam zijn voor de regering en waardoor de reputatie van bepaalde dode overheidsdienaren zou worden aangetast. En u wilt ook niet tot mijn executie bevelen, want zoals u al zei: zo reageert een beschaafd volk niet op geschilpunten.’

‘Je legt je woorden niet op een goudschaaltje,’ zei Brennan kalm.

‘Is het zo of niet?’

‘Ik denk dat je begrijpt in welk dilemma ik verkeer.’

‘U hoeft u er niet voor te verontschuldigen dat u een geweten hebt, meneer de president. Ik heb mannen gediend die op uw stoel zaten en die helemaal geen geweten hadden.’

‘Als je faalt, faal je. De Russen zijn zo meedogenloos als het maar kan. Dat weet jij beter dan de meeste andere mensen.’

‘En als ik slaag?’

‘Dan hoeft je nooit meer bang te zijn dat de overheid op je deur klopt.’ Hij boog zich naar voren. ‘Ga je akkoord?’

Stone knikte en stond op. ‘Ik ga akkoord.’ Bij de deur bleef hij staan. ‘Als ik niet terugkom, wil ik graag dat mijn vrienden te horen krijgen dat ik ben gestorven terwijl ik mijn land diende.’

De president knikte.

‘Dank u,’ zei Oliver Stone.

De avond daarop stond Stone op de plaats waar hij tientallen jaren eerder ook al had gestaan, namelijk in het drie hectare grote Lafayette Park tegenover het Witte Huis. Het had oorspronkelijk President's Park geheten, maar die titel was overgegaan op het terrein bij het Witte Huis zelf en The Ellipse, een stuk land van twintig hectare groot aan de zuidkant van het Witte Huis. Lafayette Park had dus ooit deel uitgemaakt van het terrein van het Witte Huis, maar was van dat presidentiële stuk land gescheiden toen president Thomas Jefferson opdracht had gegeven Pennsylvania Avenue er dwars doorheen aan te leggen.

Het park was in de loop van de afgelopen twee eeuwen voor veel doeleinden gebruikt, onder andere als begraafplaats, slavenmarkt en zelfs als renbaan. En het stond er ook om bekend dat er meer eekhoorns per vierkante meter waren dan op enige andere plaats ter wereld. Tot op de dag van vandaag wist niemand waarom. Het park had grote veranderingen ondergaan sinds Stone daar de eerste keer zijn bord in de grond had gezet, het bord met IK WIL DE WAARHEID. Verdwenen waren de vaste demonstranten als Stone, met hun rommelige tenten en hun schreeuwerige spandoeken. De majesteitelijke Pennsylvania Avenue voor het Witte Huis was sinds de bomaanslag in Oklahoma City gesloten voor het gewone verkeer.

Mensen, instellingen en landen waren doodsbang, en Stone kon het ze niet kwalijk nemen. Als Franklin Roosevelt nog had geleefd en in het Witte Huis had gezeten, zou hij zijn beroemdste uitspraak weer hebben gedaan: 'Het enige wat wij te vrezen hebben, is de vrees zelf.' Maar zelfs die woorden zouden niet genoeg zijn geweest. De bangmakers slaagden er blijkbaar steeds meer in om de burgers aan hun kant te krijgen.

Stone keek naar het midden van het park, waar het ruitersstandbeeld stond van Andrew Jackson, de held van de slag bij New Orleans en zevende president van de Verenigde Staten. Het beeld had een voetstuk van majestueus Tennessee-marmer. Het was het eerste ruitersbeeld geweest dat in Amerika was gemaakt. Om het monument stond een laag smeedijzeren hek, waarbinnen ook enkele oude kanonnen een plaats hadden gekregen. De vier hoeken van het park werden gemarkeerd door een standbeeld ter nagedachtenis aan een buitenlandse held uit de Vrijheidsoorlog.

Ten noorden van Jackson stonden rijen kleurrijke bloemen en een grote, pas geplante esdoorn. Er was geel lint gespannen om kleine paaltjes die op drie meter afstand van de boom in de grond waren gezet, omdat daar een kuil zat

van enkele meters diep, een meter breder dan de kolossale wortelkluit. Naast de kuil lagen blauwe dekzeilen met daarop de uitgegraven aarde.

Stone keek naar de daken. Hij wist dat daar scherpshutters zaten die het Witte Huis bewaakten, al kon hij ze niet zien. Hij veronderstelde dat velen van hen hun vizier op dat moment op zijn hoofd gericht hielden.

Niet per ongeluk de trekker overhalen, heren. Ik wil mijn hersenen graag houden waar ze zijn.

Het officiële diner in het Witte Huis was afgelopen. De weldoorvoede vips kwamen in groepjes het ‘huis van het volk’ uit. Een van de gasten was de Britse premier. De colonne die voor hem klaarstond, zou hem naar Blair House brengen, de residentie voor bezoekende hoogwaardigheidsbekleders aan de westkant van het park. Het was maar een klein eindje lopen, maar Stone nam aan dat regeringsleiders nergens meer veilig konden lopen. De wereld was voor hen ook al lang geleden veranderd.

Stone keek om en zag de vrouw op de bank zitten, bij de ovale fontein aan de oostkant van het park, halverwege tussen Jackson en het beeld van de Poolse generaal Thaddeus Kościuszko, die de jonge Engelse koloniën had geholpen zich van de Britse monarchie te bevrijden. De ironie dat de leider van diezelfde monarchie nu in een huis logeerde dat op dat monument uitkeek, ontging Stone niet.

De vrouw droeg een zwarte broek en een dunne witte jas. Ze had een grote tas naast zich staan. Zo te zien was ze ingedommeld.

Dat is vreemd, dacht Stone. Mensen zaten niet in Lafayette Park te slapen op dit uur van de avond.

Ze was niet de enige in het park. Toen Stone naar de bomen aan de noordwestkant van het park keek, zag hij een man in een pak met een aktetas. De man stond met zijn rug naar Stone toe. Hij was blijven staan om naar het beeld van de Duitse officier Friedrich Wilhelm von Steuben te kijken, die de kolonisten ook had geholpen om koning George de ‘Waanzinnige’ meer dan twee eeuwen geleden tegen zijn koninklijke achterste te schoppen.

Toen zag Stone een kleine man met een dikke buik die het park aan de noordkant binnenging, waar de St. John’s-kerk zich bevond. Hij droeg joggingkleren, al zag hij er niet uit alsof hij zelfs maar vlug kon lopen zonder aan een hartaanval te bezwijken. Iets wat eruitzag als een iPod zat aan een riem om zijn royale middel, en hij had een koptelefoon op.

Er was nog een vierde persoon in het park. Hij was gekleed als een lid van een straatbende: wijde gevangenispijkerbroek, donkere halsdoek, strak shirt, camouflagejasje en hoge schoenen. Het bendelid liep dwars door het midden van het park. Ook dat was vreemd, want er kwamen bijna nooit bendeleden in Lafayette Park omdat er zoveel politie was. En om een voor de hand liggende reden was de politie deze avond extra waakzaam.

Officiële diners maakten iedereen gespannen. Er zat extra veerkracht in de tred van een patrouillerende bewaker. De hand van een politieman zat net iets dichtter bij de trekker. Veel meer dan anders had iedereen de neiging eerst te schieten en later de scherven op te rapen. Als een regeringsleider werd vermoord, ontkwam niemand aan zijn verantwoordelijkheid. Dan rolden er koppen en pensioenen.

Toch was Stone hier niet gekomen om over die dingen na te denken. Hij was hier gekomen om Lafayette Park voor het laatst te bekijken. Over twee dagen begon hij aan zijn training, die een maand zou duren. En daarna vertrok hij naar Mexico. Zijn besluit stond al vast. Hij zou het niet aan zijn vrienden vertellen, de leden van de Camel Club. Als hij dat deed, vermoedden ze misschien hoe het zat, en daar kon niets goeds uit voortkomen. Hij verdiende het om te worden opgeofferd. Zij niet.

Hij haalde nog één keer diep adem en keek om zich heen. Hij glimlachte toen hij de ginkgo bij het beeld van Jackson zag. Die stond tegenover de esdoorn die net was geplant. Toen Stone voor het eerst in dit park was gekomen, was het herfst geweest en hadden de bladeren van de ginkgo een prachtige lichtgele kleur gehad. Het was echt adembenemend geweest. Er stonden ginkgo's in de hele stad, maar dit was de enige in het park. Ginkgo's konden wel duizend jaar oud worden. Stone vroeg zich af hoe het er hier over tien eeuwen zou uitzien. Zou de ginkgo er nog staan? En het grote witte gebouw aan de overkant? Hij draaide zich om om het park voor de laatste keer te verlaten, toen zijn aandacht werd getrokken door iets wat op dat moment over de straat recht op hem afkwam.

En op zijn dierbare park.

Zware motorgeluiden, flikkerlichten en sirenes hadden Stones aandacht getrokken. Hij zag de colonne van de premier aan de 17th Street-kant van het Witte Huis vertrekken en met enige snelheid naar Blair House rijden. Dat gebouw, dat in feite uit drie aan elkaar gezette herenhuizen bestond, was groter dan je zou denken. Het had zelfs meer vierkante meters dan het Witte Huis en bevond zich onmiddellijk ten westen van het park waar het uitkeek op Pennsylvania Avenue. Daar stond het tegenover het monsterlijk grote Old Executive Office Building, waar een gedeelte van het personeel van de president en vice-president hun kantoren had. Het verbaasde Stone dat de Geheime Dienst de omgeving niet had ontruimd voordat de colonne vertrok.

Hij keek weer om zich heen. De vrouw was nu wakker en praatte in haar mobiele telefoon. De man in het pak stond nog met zijn rug naar Stone toe bij het standbeeld van Von Steuben. De jogger naderde het beeld van Jackson. Het bendelid liep nog door Lafayette Park te stampen, hoewel het park niet zo groot was. Hij had al aan het eind moeten zijn.

Er was duidelijk iets aan de hand.

Stone besloot eerst naar het westen te gaan. Hoewel hij geen demonstrant meer was, beschouwde hij Lafayette Park nog steeds als zijn territorium, dat hij tegen alle bedreigingen moest verdedigen. Zelfs zijn komende vertrek naar Mexico had dat niet in hem veranderd. En hoewel hij zich nog niet bedreigd voelde, had hij het gevoel dat daar snel verandering in kon komen.

Hij keek naar de jogger schuin tegenover hem, aan de andere kant van het park. De man was blijven staan en deed iets met zijn iPod. Stone keek naar de vrouw op het bankje. Ze stopte haar mobiele telefoon weg.

Stone liep nu naar het beeld van de Franse generaal *comte* de Rochambeau op de zuidwesthoek van het park. Terwijl hij dat deed, werd het nabijgelegen kruispunt van Jackson Place en Pennsylvania Avenue bezet door veiligheidstroepen. Ze vormden een haag van kogelwerende vesten en machinepistolen terwijl ze wachtten op de komst van de Britse premier. Het bendelid liep door, recht op Stone af. Het leek wel of de man in drijfzand liep; hij bewoog, maar kwam nergens. En er zat een pistool onder zijn jasje; Stone kon zelfs in het donker de vreemde maar vertrouwde bult in de stof zien. Dat getuigde van lef, dacht Stone. Je kwam hier niet gewapend naartoe, tenzij je wilde dat een scherpschutter op een dak voor alle zekerheid uitging van het ergste, met als gevolg dat je nabestaanden na je begrafenis misschien een officiële verontschul-

diging kregen. Dus waarom zou de man zijn leven op het spel zetten? Stone keek of het voor het bendelid mogelijk was een schot te lossen op de plaats waar de premier Blair House zou binnengaan. Dat was niet mogelijk, tenzij hij een wapen had dat zich niet aan de natuurwetten hoefde te houden en met zijn kogels een hoekje om kon gaan.

Stone keek nu naar de man in het pak bij de noordwestelijke hoek van het park. De man keek nog steeds aandachtig naar het beeld, iets waar je normaal gesproken na een minuut wel mee klaar was. En waarom was hij hier eigenlijk op dit uur naartoe gekomen om dat beeld te bekijken? Stone keek naar de aktetas met zacht leren zijkant die de man droeg. Vanwege de afstand tussen hen kon Stone die tas niet goed zien, maar hij leek hem groot genoeg voor een kleine bom. Niettemin was de afstand tussen de man en de premier te groot voor welke aanslagpoging dan ook.

De colonne vervolgde zijn weg over West Executive Avenue naar Pennsylvania Avenue. Het was maar een ritje van een half blok in gepantserde auto's, maar er was geen gebrek aan sirenes en beveiligers. Ze zouden links afslaan naar Pennsylvania Avenue en stoppen bij de beroemde lange groene luifel boven de hoofdingang van Blair House.

Stone zag rechts van hem iets bewegen aan de andere kant van het park. De jogger was doorgelopen. Stone wist het niet zeker, maar hij dacht dat de dikke man in de richting van de man in het pak keek.

Stones aandacht ging nu naar de vrouw. Ze was ook opgestaan. Ze had de tas om haar schouder gehangen en liep nu naar de noordkant van het park, in de richting van de St. John's-kerk. Ze was lang, zag Stone, en haar kleren zaten goed om haar lange gestalte. Hij schatte haar dichterbij de dertig dan bij de veertig, al kreeg hij haar gezicht niet goed te zien vanwege het zwakke licht, de afstand en de vele bomen tussen hen in.

Hij keek weer naar de andere kant van het park, waar de man in het pak nu in de richting van het Decatur House-museum liep. Stone keek achter zich. Het bendelid keek nu naar hem en kwam helemaal niet meer vooruit. Stone meende dat hij de wijsvinger van de man zag trillen alsof hij hem tegen een trekker had gelegd.

De colonne sloeg Pennsylvania Avenue in en stopte voor Blair House. De deur van de voorste limousine vloog open. Om voor de hand liggende redenen was het altijd zaak zo snel mogelijk uit zo'n limousine te stappen en naar binnen te gaan. Je wilde je zo kort mogelijk blootstellen aan een mogelijke kogel die op grote of kleine afstand werd afgevuurd. Maar vanavond ging het niet zo snel.

De stevig gebouwde, stijlvol geklede premier stapte langzaam uit en strompelde met hulp van twee adjudanten voorzichtig de trap op onder de luifel die de hoofden van veel wereldleiders had afgeschermd. Om de linkerenkel van de

man zat een dik verband. Toen hij het gebouw binnenging, keek een muur van ogen naar alle kanten, bedacht op alles wat een bedreiging kon vormen. Er zat ook Brits beveiligingspersoneel tussen, maar de beveiliging was – zoals altijd wanneer buitenlandse regeringsleiders op bezoek kwamen – vooral in handen van de Amerikaanse Geheime Dienst.

Vanwege de situering van Blair House, kon Stone de premier niet met zijn gewonde been uit de limousine zien stappen. Hij hield zijn aandacht op het park gericht. De jogger liep met zijn hand in zijn zak naar het midden van het grasveld. Stone keek in een andere richting. De vrouw was nu bijna het park uit. De man in het pak was al op het trottoir bij H Street.

Er gingen nog vijf seconden voorbij. Toen klonk het eerste schot.

Het lood dat ruim een meter links van Stone in de grond sloeg, joeg een kleine geiser van aarde en gras omhoog. Er volgden nog meer schoten. De kogels boorden zich in het gras, verwoestten de bloembedden, sloegen tegen standbeelden.

Terwijl het ene na het andere schot viel, vertraagde alles om Stone heen. Hij liet zich plat op de grond vallen en keek intussen waar de schoten vandaan konden komen. De man in het pak en de vrouw waren uit zijn gezichtsveld verdwenen. Het bendelid was nog achter hem, maar lag ook op zijn buik. De arme jogger daarentegen rende voor zijn leven. En hij was opeens verdwenen. Hij was weg. Er kwam een eind aan de schoten. Seconden van stilte. Stone kwam langzaam overeind. Toen hij dat deed, was hij niet gespannen, maar ontspande hij zich juist. Misschien redde dat zijn leven.

De bom ontplofte. Het midden van Lafayette Park was gehuld in rook en rondvliegende brokstukken. Het kolossale beeld van Jackson viel om; het voetstuk van Tennessee-marmer barstte in tweeën. Het beeld had meer dan honderdvijftig jaar over het park geheerst, maar dat was nu voorbij.

Stone werd door de schok van de explosie van de grond getild en tegen iets hards aan gesmeten. De klap tegen zijn hoofd maakte hem duizelig en misselijk. Een vluchtig moment lang was hij zich bewust van de brokstukken die om hem heen vielen. Zijn longen vulden zich met rook, stof en de misselijkmakende lucht van de bomresten.

Toen het geluid van de explosie afnam, maakte het plaats voor kreten, het geluid van sirenes, van het gieren van rubber over asfalt en nog meer kreten. Maar Oliver Stone hoorde of zag daar niets van. Hij lag met zijn ogen dicht op zijn buik.

‘Oliver?’

Stone rook het antiseptische middel en de latex en wist dat hij in een ziekenhuis lag. En dat was veel beter dan een lijkenhuis.

Zijn oogleden gingen knipperend van elkaar. Hij zag haar gezicht. ‘Annabelle?’ Annabelle Conroy, onofficieel lid van de Camel Club en voor zover bekend het enige lid dat oplichterstalenten bezat, omklemde zijn hand. Ze was slank, had lang rossig haar en was bijna een meter tachtig lang.

‘Je moet er eens mee ophouden om je te laten opblazen,’ zei ze.

Ze zei het luchtig, maar zo keek ze niet. Ze gebruikte haar andere hand om het haar uit haar gezicht te strijken en Stone zag dat haar ogen gezwollen waren. Annabelle hilde niet gauw, maar om hem had ze tranen vergoten.

Hij raakte zijn hoofd aan, waar het verband zat. ‘Niet gebarsten, hè?’

‘Nee,’ zei Annabelle. ‘Een lichte hersenschudding.’

Toen Stone om zich heen keek, zag hij dat de kamer zo ongeveer uit zijn voegen barstte van de mensen. Hij zag de kolossale Reuben Rhodes aan de andere kant van zijn bed, met de kleine bibliothecaris Caleb Shaw naast hem. Alex Ford, de lange agent van de Geheime Dienst, stond rechts van Annabelle en keek al even bezorgd. Achter hen zag hij Harry Finn.

Finn zei: ‘Toen ik hoorde dat er een bom was afgegaan in het park, wist ik dat jij er middenin zou zitten.’

Stone kwam langzaam overeind. ‘Wat is er gebeurd?’

Alex antwoordde: ‘Dat zijn ze nog aan het uitzoeken. Schoten en toen die explosie.’

‘Is er iemand anders getroffen? De Britse premier?’

‘Die was al voor de explosie in Blair House. Niemand is geraakt.’

‘Met al die schoten is het heel bijzonder dat er niemand geraakt is.’

‘Noem het maar een wonder.’

‘Geen theorieën?’ vroeg Stone. Hij keek Alex aan.

‘Nog niet. Het park is een puinhoop. Hermetischer afgesloten dan ik het ooit heb gezien.’

‘Maar de premier?’

Alex knikte. ‘Voorlopig wordt ervan uitgegaan dat hij het doelwit was.’

‘Dan was het wel een slechte poging,’ zei Reuben, ‘want de schoten en de explosie deden zich voor in een park waar hij niet was.’

Stone keek Alex weer aan. ‘Heb jij daar iets tegenin te brengen?’ vroeg hij lang-

zaam. Bij elk woord dat hij sprak deed zijn hoofd nog meer pijn. Dertig jaar geleden zou hij het met gemak van zich af hebben gezet en verder zijn gegaan met waar hij mee bezig was. Nu niet.

‘Zoals ik al zei: het is nog vroeg. Maar ik geef toe dat het een groot raadsel is. Het was toch al niet zo’n goede dag voor de premier.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Stone.

‘Hij had zijn enkel verstuikt. Daardoor kwam hij moeilijk vooruit.’

‘Weet je dat uit de eerste hand?’

‘Hij struikelde op een trap in het Witte Huis, voordat het diner begon. Nogal gênant voor hem. Gelukkig draaien er geen mediacameras in dat deel van het gebouw.’

Annabelle vroeg: ‘Wat deed je gisteravond in het park? Ik dacht dat je nog bij Abby in Divine, Virginia, was.’

Stone keek uit het raam en zag dat het ochtend was. ‘Ik ben teruggekomen,’ zei hij simpelweg. ‘En Abby is daar gebleven.’

‘O,’ zei Anna die teleurgesteld klonk, maar in haar ogen stond opluchting te lezen.

Hij keek Alex weer aan. ‘Er waren gisteravond nog vier andere mensen in het park. Wat is er met hen gebeurd?’

Alex keek om zich heen en schraapte zijn keel. ‘Dat is onduidelijk.’

‘Onduidelijk omdat je het niet weet of omdat je het ons niet kunt vertellen?’ vroeg Stone.

Annabelle keek de agent van de Geheime Dienst fel aan. ‘Oliver is bijna omgekomen, Alex.’

Alex zuchtte. Hij had er altijd moeite mee gehad om een evenwicht te vinden tussen zijn beroepsgeheim en de voortdurende behoefte van de Camel Club om op de hoogte gehouden te worden van geheime zaken. ‘Ze kijken naar de videobeelden en ondervragen de mensen die gisteravond het park konden zien. Ze proberen een compleet beeld te krijgen.’

‘En die vier andere mensen in het park?’ drong Stone kalm aan.

‘Vier mensen?’

‘Drie mannen en een vrouw.’

‘Daar weet ik niets van,’ antwoordde Alex.

‘Waar heeft de explosie zich precies voorgedaan? Dat kon ik niet goed zien.’

‘Ongeveer in het midden van het park. Bij het beeld van Jackson, of tenminste wat er van over is. Stukken van het beeld, en van het hek en de kanonnen, zijn over het hele park verspreid.’

‘Dus er was grote schade?’ vroeg Stone.

‘Alle delen van het park zijn getroffen, maar de grootste bomschade deed zich voor in een straal van vijftien meter. Binnen die ring lijkt het net een oorlogsge-

bied. Wat het ook voor een bom was, hij had een enorme explosieve kracht.’
‘Er was een dikke man in een joggingpak bij het beeld toen de schoten begonnen,’ zei Stone. Hij fronste zijn wenkbrauwen en probeerde het zich te herinneren. ‘Ik keek naar hem. Hij rende voor zijn leven bij de kogels vandaan, en toen was hij opeens verdwenen. Maar dat zou betekenen dat hij in het epicentrum van de explosie was.’

Ze keken Alex allemaal aan, die zich zo te zien niet op zijn gemak voelde.

‘Alex?’ vroeg Annabelle opnieuw op die verwijtende toon.

‘Oké, het ziet er naar uit dat de man in een kuil is gevallen waar ze bezig waren om een nieuwe boom te planten. De explosie heeft zich daar of daar dichtbij voorgedaan. Maar er is nog geen zekerheid.’

‘Weten we wie hij was?’ vroeg Caleb.

‘Nog niet.’

‘De herkomst van de bom?’

‘Ook nog onbekend.’

‘Bron van de schoten?’ vroeg Reuben.

‘Weet ik niets van.’

‘Ik kwam tegen iets aan,’ zei Stone. ‘Toen ik viel. Er keek een man naar me.’

‘Het zou kunnen,’ zei Alex voorzichtig.

‘De zuster heeft me verteld dat ze een tand uit je hoofd hebben gegraven, Oliver,’ zei Annabelle.

‘Een tand? Dus ik kwam tegen die man aan toen de explosie zich voordeed?’

Annabelle knikte. ‘Daar ziet het naar uit. In dat geval mist hij een snijtand.’

‘Heb jij videobeelden gezien, Alex?’ vroeg Stone.

‘Nee. Formeel ben ik niet bij het onderzoek betrokken. Daarom heb ik niet veel antwoorden. Ze hebben me in de bewakingsdienst gezet. Dat betekent dat mijn baan nu met die van een heleboel anderen door de wringer gaat.’

‘De Geheime Dienst krijgt op zijn donder?’ vroeg Reuben.

‘Ja. Dit is nog wel een beetje erger dan mensen die ongevraagd op een feestje binnendringen.’

‘Het verbaasde me dat er gisteravond zoveel mensen in het park waren,’ zei Stone. ‘En ik had over het diner gelezen, maar volgens de kranten zou de premier in de Britse ambassade logeren, zoals gebruikelijk. Wat is er gebeurd?’

‘Het plan is op het laatste moment veranderd. De president en hij hadden de volgende ochtend een vroege werkbijeenkomst gepland. Logistiek makkelijker om de premier van Blair naar het Witte Huis te krijgen,’ zei Alex. ‘Maar het is niet openbaar gemaakt. En toch wist je dat hij naar Blair House ging?’ Stone knikte. ‘Hoe?’

‘Op weg naar het park kwam ik langs de colonne. Er ging maar één motorrijder voorop. Dat betekende dat ze geen grote afstand zouden afleggen en dus ner-

gens het verkeer hoefden stil te zetten. De korpscommandant van Washington gaat geen kostbare middelen verspillen als ze dat niet hoeft. En de defensieve kegel was opgezet rondom Blair. Met al die vuurkracht die ze daar hadden moest het wel om een heel hoog personage gaan. De premier was de enige mogelijkheid.'

'Waarom was je op dat uur in het park?' vroeg Annabelle aan Stone.

'Om herinneringen op te halen,' zei hij nonchalant, en toen keek hij Alex weer aan. 'Waarom was de beveiliging gisteravond zo slap?'

'Die was niet slap. En het is een openbaar park,' wierp Alex tegen.

'Niet als de veiligheid op het spel staat. Dat weet ik beter dan wie ook,' merkte Stone op.

'Ik doe alleen maar wat me gezegd wordt, Oliver.'

'Goed.' Stone keek om zich heen. 'Mag ik hier weg?'

'Ja,' zei een stem. 'Met ons mee.'

Ze draaiden zich allemaal om en zagen twee mannen in pak in de deuropening staan. Een van hen was in de vijftig, gedrongen en met brede schouders en de bult van een pistool onder zijn pak. De ander was in de dertig en slank, nog geen een meter tachtig en had zijn haar zo kort als bij de mariniers. Hij was ook gewapend.

'Nu meteen,' voegde de oudere man eraan toe.

‘Niet hier,’ mompelde Stone toen de zwarte Town Car het campusachtige complex op reed van het National Intelligence Center, of NIC, in het noorden van Virginia. Ze kwamen langs de weelderige, door de belastingbetaler gefinancierde tuinarchitectuur en reden naar het lage hoofdgebouw, waarin een groot deel van de Amerikaanse inlichtingenoperaties was ondergebracht.

Op een van de muren van de hal waren foto’s aangebracht van terroristische aanslagen die tegen de Verenigde Staten waren gericht. Op een plaquette aan het eind van die rij van beelden van verwoesting stond: ‘Nooit meer.’

Aan de andere muur hingen de officiële foto’s van de mannen die aan het hoofd van deze inlichtingendienst hadden gestaan. Het waren er niet veel, want het NIC was pas na de aanslagen op 11 september in het leven geroepen. De prominentste ex-directeur was Carter Gray geweest, een ambtenaar die al veel hoge posities had bekleed. Grays brede gezicht staaarde Stone en zijn begeleiders aan toen ze voorbijliepen.

Tientallen jaren geleden had Stone voor die man gewerkt, in de tijd dat Stone nog door het leven ging onder zijn echte naam, John Carr. Als bekwaamste moordenaar van zijn land had Carr al zijn moed en slimheid gebruikt om zijn land te dienen. De beloning die hij daarvoor had gekregen, was de vernietiging geweest van alle mensen om wie hij ooit iets had gegeven. Ze waren gedood door dezelfde mensen die hij zo trouw had gediend. Dat was een van de redenen waarom hij Gray had omgebracht. En alleen al die reden zou genoeg zijn geweest.

Brand jij maar in de hel, Carter, dacht Stone toen de deur achter hem dichtging.

En we zien elkaar terug als ik daar aankom.

Vijf minuten later zat Stone aan een houten tafeltje in een raamloze kamer. Hij keek in de kleine ruimte om zich heen en probeerde intussen rustiger adem te halen en niet aan zijn pijnlijke hoofd te denken. Het was duidelijk een verhoorkamer.

En nu gaan ze me dus verhoren.

Plotseling werd het donker in de kamer en verscheen er een beeld op de muur tegenover hem, geprojecteerd door apparatuur die discreet in het plafond was verwerkt.

Op de muur verscheen een man die in een comfortabele stoel achter een glanzend bureau zat. Stone kon over de schouder van de man zien dat hij in een

vliegtuig zat. Hij was een jaar of vijftig en gebruind, met energieke groene ogen en piekerig haar dat kort was geknipt.

Voordat de man iets kon zeggen, zei Stone: 'Krijg ik geen persoonlijk gesprek?' De man glimlachte zuinig. 'Ik ben bang van niet, maar je krijgt mij.'

Het was de nieuwe directeur van het NIC, Riley Weaver. Hij was de opvolger van de overleden Carter Gray. Dat was nogal een uitdaging, maar in overheidskringen werd gezegd dat Weaver langzaam maar zeker zijn weg vond. Of dat al dan niet een goede zaak voor het land was, was voorlopig onbekend.

Zodra Weavers stem klonk, ging de deur van de kamer open en kwamen er twee andere mannen binnen. Ze gingen achter Stone tegen de muur geleund staan. Stone hield er niet van om gewapende mannen achter zich te hebben, maar hij kon daar op dat moment niets aan doen. Hij was het bezoekende team en de thuisploeg bepaalde de regels.

'Vertel,' beval Weaver, en hij keek Stone aan.

'Waarom?' zei Stone.

De glimlach gleed van Weavers gezicht weg. 'Omdat ik het beleefd heb gevraagd.'

'Werk ik voor jou? Ik kan me die memo niet herinneren.'

'Doe nou maar gewoon je burgerplicht.'

Stone zei niets.

Ten slotte verbrak Weaver de stilte. Hij boog zich naar voren en zei: 'Ik begrijp dat je een gunstige wind en de golven in de rug hebt.'

Weaver, herinnerde Stone zich nu, was marinier geweest, en uit die nautische opmerking bleek dat hij beter op de hoogte was dan Stone had verwacht. De president van de Verenigde Staten vormde Stones gunstige wind en golven. Dat waren bijzonder goede vaarcondities. Maar wist Weaver van zijn gesprek met de president? En dat Stone naar Mexico werd gestuurd om met de Russen af te rekenen? Zo niet, dan was Stone niet van plan hem op de hoogte te stellen.

'Burgerplicht,' zei Stone. 'Voor alle duidelijkheid: dat werkt in twee richtingen.'

Weaver leunde achterover. Aan zijn gezicht was te zien dat hij Stone in het begin misschien had onderschat, maar dat hij snel op die misrekening was teruggekomen. 'Akkoord.'

Stone deed in het kort zijn verslag van de aanslag in het park.

Toen hij klaar was, zei Weaver: 'Goed. Draai je hoofd nu eens naar links en kijk goed.'

Even later keek Stone naar de videobeelden die de vorige avond in Lafayette Park waren gemaakt. Ze lieten ze in slow motion zien, zodat Stone elk detail op zijn gemak kon bestuderen. Toen het schieten begon, zag Stone mensen in alle richtingen rennen. De beveiligingstroepen namen defensieve posities in en zochten naar de bron van de schoten. De jogger rende op de onbeholpen manier van iemand die geen lichaamsbeweging gewend was. Zijn passen waren in feite korte, steeds zwakkere sprongetjes. Hij rende dwars door het gele lint heen en viel enkele ogenblikken later in de kuil waarin de grote esdoorn was geplant, of misschien sprong hij er opzettelijk in.

Nu begreep Stone hoe hij had kunnen denken dat de man in het niets was verdwenen. Die kuil was net een schuttersput, dacht Stone. Kogels konden je daar niet raken.

Toen kwam de explosie. Stone zag dat hijzelf van de grond werd getild en tegen het bendelid aan werd gesmeten. Ze gingen allebei tegen de vlakte. De tand in zijn hoofd. Hij wreef over de plek.

Een seconde later hielden de camera's ermee op. De schok van de explosie had blijkbaar het signaal uitgeschakeld. Het beeld verdween weer van de muur.

'Iets op te merken?' vroeg Weaver.

'Laat het nog eens zien,' verzocht Stone.

Hij keek nog twee keer naar de beelden.

Stone dacht na over wat hij had gezien. De jogger was in de kuil rond de esdoorn gevallen en de explosie had zich enkele seconden later voorgedaan.

'Wat was de bron van de ontploffing? De jogger?'

'Dat weten we nog niet zeker. Het kan iets in die kuil zijn geweest.'

Stone keek sceptisch. 'In de kuil? Zitten er geen gasleidingen onder het park?'

'Nee.'

'Wat bedoel je dan? Een bom die in Lafayette Park is gelegd?'

Weavers gezicht werd nog somberder. 'De implicaties daarvan zijn ronduit schokkend, maar we kunnen de mogelijkheid niet uitsluiten.'

'Dus je bedoelt dat de man misschien in die kuil sprong om de kogels te ontwijken en in plaats daarvan werd opgeblazen door een bom die daar eerder was gelegd?'

'In dat geval had hij wel heel erg pech. Hij ontkomt aan de kogels en gaat toch dood.'

'Wie zijn er ter plaatse?'

‘Op dit moment de ATF en de FBI.’

Dat kon Stone begrijpen. De ATF deed alle onderzoeken waarbij explosieven waren betrokken, totdat werd vastgesteld dat het een daad van internationaal terrorisme betrof. Dan nam de FBI het over. Maar Stone veronderstelde dat een bom die tegenover het Witte Huis ontplofte automatisch als een aanslag van buitenlandse terroristen zou worden beschouwd. Dat betekende dat de FBI het voortouw zou nemen. Waarschijnlijk was dat al gebeurd.

‘Oké,’ zei Stone, ‘laten we de explosie even buiten beschouwing laten. Weten we de bron van de schoten? Op de videobeelden lijkt het of ze van de noordelijke kant van het park komen. Van de kant van H Street of misschien daar nog voorbij.’

‘Ja, dat is in elk geval de voorlopige conclusie.’

‘Dus van noord naar zuid. Er waren geen vuurflitsen op de videobeelden te zien,’ merkte Stone op. ‘Dat betekent dat ze onzichtbaar waren voor de camera’s.’

‘Achter bomen,’ merkte Weaver op. ‘Daar staan er veel van aan het noordelijke eind van het park. De bewakingscamera’s zijn vooral gericht op ooghoogte. Dus het kan ook zijn dat ze de flitsen niet opgepikt hebben doordat de schutters daar hoog boven waren.’

‘De schoten moeten wel van enige hoogte zijn gekomen,’ zei Stone.

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Weaver. Door de manier waarop hij dat zei geloofde Stone dat de man het antwoord al wist, maar hem op de proef wilde stellen. Stone besloot het spel voorlopig mee te spelen.

‘Als de kogels vanaf normale hoogte van achter de bomen waren afgeschoten, zouden ze waarschijnlijk door het park heen zijn gegaan, en over Pennsylvania Avenue naar het Witte Huis.’

‘Hoe weet je dat het niet zo is gegaan?’

‘Omdat je het me dan al zou hebben verteld, of omdat ik dan van meer gewonden zou hebben gehoord. Er zijn veel mensen aan de kant van het Witte Huis. Auto’s die langs Pennsylvania Avenue staan. Patrouillerende bewakers. Het is ondenkbaar dat er dan niemand geraakt zou zijn. Er is dus van boven naar beneden geschoten. Dat komt overeen met mijn waarnemingen. Voor zover ik kon zien, boorden alle kogels zich in de grond. En als ze eerst door boomkruinen zijn gegaan, moeten ze vanaf die hoogte of van nog hoger zijn afgeschoten. En veel van die bomen zijn hoog en hebben een grote kruin,’ voegde Stone eraan toe. ‘Heeft iemand aan de noordkant van het park iets nuttigs gezien?’

‘Er was daar bewaking. Parkpolitie, twee geüniformeerde agenten van de Geheime Dienst, geleiders van explosieenhonden. Ze worden nog ondervraagd, maar in eerste instantie hadden ze niet veel te melden over de bron van de schoten.’

Stone knikte. ‘En waarom was het park gisteravond niet ontruimd?’ Aan Weavers gezicht was te zien dat hij niet blij was met die vraag. ‘Ik wil echt alleen van je weten wat je over die videobeelden te zeggen hebt.’

‘Voordat ik iets van die beelden zeg, wil ik graag eerst wat meer weten van wat er aan de hand is.’

Weaver keek naar een map op zijn bureau. ‘John Carr?’

Stone bleef zwijgen. Hij keek strak naar het digitale beeld van de man op de muur.

‘John Carr,’ zei Weaver opnieuw. ‘Je dossier is zo geheim dat zelfs ik er niet alles van heb gezien.’

‘Soms kan zelfs een overheid verfrissend discreet zijn,’ merkte Stone op. ‘Maar we hadden het over de bron van de schoten en over de parkbewaking, of beter gezegd het gebrek daaraan.’

‘Er wordt nog onderzoek gedaan naar de bron van de schoten. De parkbewaking valt onder de Geheime Dienst, en ik heb geen briefing van hen gekregen.’

‘Natuurlijk wel,’ wierp Stone tegen.

Weaver keek nieuwsgierig. ‘Waarom zeg je dat?’

‘De veiligheid van de president gaat boven alles. Dat geeft de Geheime Dienst een overwicht ten opzichte van andere diensten dat ze anders niet zou hebben gehad. Meer dan vijftien uur geleden is er recht tegenover het Witte Huis iets gebeurd wat op automatisch geweervuur en een explosie lijkt. Jij geeft de president elke morgen om zeven uur zijn dagelijkse briefing over de nationale veiligheid. Als je nog niet met de Geheime Dienst hebt gepraat, kon je de president vanmorgen niet over de zaak inlichten. En als je de president vanmorgen niet kon inlichten over een aanslag in zijn eigen voortuin, zou je geen NIC-directeur meer zijn.’

Er trilde iets bij Weavers rechteroog, een teken dat dit gesprek niet volgens plan verliep. De twee mannen die tegen de muur geleund stonden, schuifelden ongemakkelijk met hun voeten.

Weaver zei: ‘De Geheime Dienst heeft gezegd dat erover was gedacht het park te ontruimen, maar dat er verandering in dat plan was gekomen. Aangezien de premier rechtstreeks naar Blair House ging, dachten ze dat er geen bedreiging van het park uitging. Kortom, ze dachten dat ze alles hadden geregeld. Heb ik je vraag daarmee beantwoord?’

‘Ja, maar het roept wel een andere vraag op.’

Weaver wachtte af.

‘Welke plannen zijn er precies veranderd?’

In antwoord daarop kreeg Stone een lange, strakke mariniersblik. ‘Geef me nou maar de rest van je opmerkingen, als je die hebt.’

Stone keek de man aan om na te gaan wat hij bedoelde met zijn botte woorden.

Hij kon dit op verschillende manieren spelen. Soms bleef je aandringen, soms niet.

Hij zei: 'Er waren te veel mensen in het park die dingen deden die ze op dat uur niet zouden moeten doen.'

Weaver liet zich achteroverzakken in zijn comfortabele stoel. 'Ga verder.'

'Ik ben vaak in Lafayette Park geweest. Om elf uur 's avonds zijn daar doorgaans geen andere mensen dan bewakers. Gisteravond waren er vier mensen die daar niet hadden moeten zijn. De man die eruitzag als een bendelid, de man in het pak, de vrouw op het bankje en de jogger.'

'Ze kunnen stuk voor stuk een legitieme reden hebben gehad om daar te zijn,' merkte Weaver op. 'Het was een warme avond. En het is een park.'

Stone schudde zijn hoofd. 'Als je 's avonds ergens wilt zitten of de tijd wilt doden, ga je niet naar Lafayette Park. En de Geheime Dienst houdt er niet van als daar mensen rondhangen. Ze zullen je hetzelfde vertellen.'

'Dat hebben ze al gedaan,' zei Weaver. 'Nou, wat denk je?'

'Het bendelid had een pistool. Dat kon ik zonder optische hulpmiddelen zien. De scherpschutters op de daken hadden het dus moeten zien en de grondtroepen een seintje moeten geven. Ze hadden de man moeten grijpen zodra hij voet in de rode zone zette. Maar dat gebeurde niet.'

Weaver knikte. 'Oké, ga door.'

'De vrouw was goed gekleed. Misschien iemand die op een kantoor werkt. Ze had een tasje. Maar waarom zou ze om die tijd op dat bankje zitten? Ze praat in haar telefoon, en ongeveer op het moment dat de colonne komt aanrijden, staat ze op. Daar mag ze blij om zijn, want daardoor heeft ze de schoten gemist.'

'Ga verder,' moedigde Weaver hem aan.

'De man in het pak bekeek een standbeeld en had daar wel heel veel tijd voor nodig. Toen liep hij in de richting van Decatur House terwijl de vrouw het park verliet. Toen het schieten begon, waren ze allebei uit mijn gezichtsveld verdwenen. Daarna zag ik de jogger naar het beeld van Jackson rennen. Het leek of hij in het niets verdween, maar nu weet ik dat hij in de kuil sprong om de kogels te ontwijken.'

'En toen ontplofte de bom en vloog hij aan flarden,' zei Weaver.

'Dat laat nog steeds de mogelijkheid open dat een of meer van de andere mensen in het park er gisteravond wel bij betrokken waren.'

Weaver schudde zijn hoofd. 'Dat lijkt me vergezocht. We hebben automatisch geweervuur in het park, en dan een bom die daar al was neergelegd en die waarschijnlijk per ongeluk tot ontploffing is gebracht door de arme sukkel die aan de kogels probeerde te ontkomen. Ik denk dat die man ons een dienst heeft bewezen. Hij heeft een bom onschadelijk gemaakt voordat er echte schade

werd aangericht. Nu moeten we nog het “wie”, “hoe” en “waarom” van de schoten en de bom uitzoeken.’ Weaver keek hem aandachtig aan. ‘Is dat alles wat je op te merken hebt? Want eerlijk gezegd ben ik een beetje teleurgesteld in het weinige dat je me te vertellen hebt. Ik dacht dat je geweldig goed was en eigenlijk heb je me niet veel verteld wat ik zelf ook niet al had bedacht.’

‘Het leek me niet mijn taak om jouw werk te doen. Maar ik heb nog een gratis opmerking voor je.’ Stone wachtte even en zei toen: ‘Die man die eruitzag als een bendelid, was in werkelijkheid een politieman, klopt?’

Daarop ging het scherm op zwart.

Zonder dat hij er iets over had gezegd zette de auto Stone af bij begraafplaats Mount Zion. Dat was opzets, wist Stone. Ze wilden daarmee zeggen: ‘We weten precies waar je woont. We kunnen je komen halen wanneer we maar willen.’

Stone liep langs het smeedijzeren hek dat om de begraafplaats heen stond en ging naar het kleine beheerdershuisje waar hij woonde. De inrichting was spartaans en bestond uit tweedehands spullen. Het paste volkomen bij Stones persoonlijkheid en beperkte middelen. Er was één grote kamer die was onderverdeeld in een kleine keuken en een zitgedeelte. Tegen een van de muren stond een grote kast met boeken over esoterische onderwerpen in verschillende talen. Die boeken had hij in de loop van tientallen jaren verzameld. Daarvoor stond Stones beschadigde houten bureau, dat al in het huis had gestaan toen hij er kwam wonen. Enkele versleten stoelen stonden voor een zwartgeblakerde bakstenen haard. In een nis achter een rafelig gordijn stond het legerbed waarop hij sliep. Die kamer en een kleine badkamer vormden de kern van het huis.

Stone nam drie pijnstillers, spoelde ze weg met een glas water en ging op de stoel achter het bureau zitten terwijl hij over zijn hoofd wreef. Hij wist nog niet of hij nog steeds naar Mexico zou gaan of niet, maar voorlopig zou hij ervan uitgaan dat hij thuisbleef tot de mannen hem kwamen halen.

Hij hield vier vingers van zijn rechterhand omhoog en keek ernaar.

‘Vier mensen,’ zei hij tegen zichzelf. Al waren het er nu misschien nog maar drie, want de videobeelden hadden duidelijk gemaakt dat de jogger niet meer onder de levenden was. Toch wisten ze nog steeds niet wie hij was en waarom hij daar was. En dus hield Stone de vierde vinger omhoog.

‘Was de jogger gewoon op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats, of was hij erbij betrokken?’ vroeg hij zich hardop af. ‘En waar zijn de man in het pak en de vrouw? En hebben zij er iets mee te maken?’

En dan was er het bendelid dat waarschijnlijk een politieman was. Stone had beseft dat er maar één reden was waarom de man met een pistool naar Lafayette Park was gekomen. Hij had een insigne en hij had toestemming om daar gewapend te zijn. In het NIC-gebouw was het scherm opeens zwart geworden; dat was alle bevestiging die Stone nodig had. Riley Weaver speelde het spel niet minder hard dan mensen als Carter Gray hadden gedaan.

Het zat Stone dwars dat de man in het pak en de vrouw allebei waren weggegaan voordat het schieten begon. Toeval? Hadden ze allebei gewoon geluk gehad, zoals de jogger pech had gehad?

Hij deed zijn ogen dicht en probeerde zich zo veel mogelijk van de vorige avond te herinneren. Zijn slapen deden nog pijn en zijn hoofdhuide schrijnde nog van de scherpe tand die erin geramd was, maar geleidelijk kwamen de beelden en geluiden terug.

‘MP5’s of misschien TEC-9’s,’ zei hij hardop. In werkelijkheid konden het allerlei wapens zijn geweest. ‘Op de volautomatische stand gezet. Waarschijnlijk magazijnen voor dertig patronen die konden worden omgebouwd voor vijftig. Dus hoeveel schoten waren er gelost? Hij had natuurlijk niet elk schot kunnen tellen, maar hij kon een schatting maken op grond van de tijd die was verstreken. Volautomatisch, magazijnen met dertig patronen, twee tot drie seconden om er een leeg te schieten. Het vuren duurde ongeveer drie tot vier keer zo lang, dus twaalf tot vijftien seconden. Ongeveer honderd patronen. Maar alleen als er met maar één wapen was geschoten. Als er meer wapens waren geweest, waren het honderden patronen. Veel vuurkracht. Aangezien de meeste kogels blijkbaar in de grond waren terechtgekomen, zou de FBI het aantal vrij nauwkeurig kunnen vaststellen. Maar dan hadden ze nog steeds geen antwoord op een veel belangrijker vraag. Hoe was iemand zo dichtbij gekomen dat hij zo’n grootscheepse aanval kon ondernemen?’

Stone stond op, keek uit het raam en probeerde zich de omgeving van het park voor de geest te halen. Ten noordwesten, aan H Street, stonden het gebouw van de Amerikaanse Kamer van Koophandel en het eerbiedwaardige Hay-Adams Hotel. In het noordoosten stond de St. John’s-kerk. Achter dat alles rezen gebouwen op van de federale overheid en commerciële kantoortorens. Hij herinnerde zich dat het Hay-Adams Hotel een daktuin had. En het was hoger dan de kerk. En hoogte was belangrijk in verband met de weg die de kogels hadden afgelegd.

Hij ging over op de volgende vraag. *Waarom hebben ze me naar het NIC gebracht? Alleen om te horen wat ik heb gezien en gehoord? Er zijn daar nog meer mensen geweest die hun precies hetzelfde kunnen vertellen als ik. Er moet nog een andere reden zijn. Gunstige wind en golven?*

Stone keek uit het raam en zag de zwarte Town Car bij de poort stoppen. Toen de inzittenden uitstapten, keek Stone goed naar de mannen. Ze waren van de FBI, dacht hij. Agenten van die dienst besteedden vaak iets meer geld aan hun kleding. Stone betwijfelde of ze hem kwamen halen om hem naar een vliegtuig met bestemming Mexico te brengen. De president zou de FBI niet bij zoiets betrekken. Te veel juridische blokkades. De FBI was geneigd zich strikt aan de wet te houden. En de FBI-directeur had de macht om nee tegen de president te zeggen. Dus misschien waren de onderlinge verhoudingen weer veranderd.

En deze keer misschien in mijn voordeel.

Toen de vier mensen dichterbij kwamen, zag Stone dat zijn eerste indruk juist

was. Hij had net een ring van de FBI Academy aan een vinger van een van de mannen gezien. Er was ook een vrouw bij hen, maar Stone dacht niet dat ze van de FBI was. Op grond van haar uiterlijke eigenschappen, van haar tanden en gezichtsstructuur tot haar manier van lopen, concludeerde hij dat ze Brits was. Waarschijnlijk van MI6. Belast met extern inlichtingenwerk, beveiliging en onderzoeken.

Dat zou ook niet vreemd zijn, als de Britse premier het doelwit was. Ze was samen met hem naar Amerika gekomen, of hier gestationeerd, of deze dag overgekomen, om twee uur vertrokken en om ongeveer dezelfde tijd aangekomen. Als Stone zo naar haar keek, gokte hij op het laatste.

Het was volkomen duidelijk waarom ze daar waren. De kogels waren tot daaraan toe geweest, maar die bom had tot doel gehad iemand de lucht in te laten vliegen en Stone geloofde niet dat het die dikke jogger was. Ze dachten klaarblijkelijk dat Stone hen op de een of andere manier kon helpen achter de waarheid te komen.

Ironisch, dacht hij. De waarheid.

Hij bleef naar hen kijken terwijl ze naar zijn huis liepen.